

ΕΘΝΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και πέμπτον αριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσια κι' ἑνεννιά σὺν ἑννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς ἄστων ψεύτη τὸν ντουνηδ

Εικοστὴ τοῦ Μαρτίου κι' ἑδόθη
καὶ μεγάλ' ἐξελέγξεις ἀκόμη.

Ἐξάκοσα πενήντα κι' ἑπτὰ
κι' ὄργασμός εἰς ἑδάφη σεπτὰ.

**Φαδουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

μὲ λόγους πανηγυρικοὺς σκοτίζουν τὸ μεγάλο τους
καὶ τῶν προγόνων ἢ σκιαὶ τραβοῦν τὸν ἀγιάβολό τους.

Φ.—Τῆς ἔθνικης τῆς ἑορτῆς πετοῦν τὰ χελιδόνα
κι' ἀκούω σφιγμένο ξιφῶν,
κι' ἀπὸ τὸν λόφον τῶν Νυμφῶν
βροντοκοποῦν κανόνια.

Τῆς ἔθνικης τῆς ἑορτῆς θεάματα θαυμάσια,
καὶ τόσο πρόγονοι στρυφνοὶ
πηγαίνουν κατὰ τὸ Δαρνὶ
νὰ ἴδουν τὰ γυμνάσια.

Τῆς ἔθνικης τῆς ἑορτῆς ἀνέτειλεν ἡμέρα,
καὶ μετ' αἰσθήματος θερμῶ
πηγαίνω ἴσθιν ὁδὸν Ἐρμοῦ
νὰ ἴδω καμμιὰ παντιέρα.

Τῆς ἑορτῆς τὸ φρόνημα τοῦ ἀναγκάζει τώρα
νὰ σπεύδω στὸ Δαρνὶ ταχεῖα,
φέρουν κι' ἁμπρέλαις τῆς βροχῆς
νὰ μὴν τοὺς πιάσῃ μπόρα.

Τῆς ἔθνικης τῆς ἑορτῆς ἡ δόξα καταφθάνει,
ἢ σακαράκα μας βροντᾷ
καὶ φηγουράρουν τρικαντὰ
καὶ μὲ λοφία κρήνη.

Πᾶω κι' ἐγὼ περίεργος νὰ κάνω ἴλιγο χαΐ,
σαλπίζγων δωδεκάς ἴχει,
καὶ μέσ' ἀκράτητος ψυχῆ
σκιρτᾷ κι' ἀνατριχιάζει.

Τῆς ἔθνικης τῆς ἑορτῆς ἀστράφτουν τὰ γαλόνια,
πηγαίνουν κι' ἔρχονται στρατοὶ,
καὶ βγαίνουν γιὰ τὴν τελετὴ
κυρίαὶ ἴστα μπαλκόνια.

Τουφέκια βλέπω γύρω μου νὰ κάνουν πυραμίδες,
καὶ γιὰ πολέμου νὰ μιλῶν
σὲ πύκα ποδ μοσχοβολοῦν
σπαθατοὶ μερακλήδες.

Τῆς ἔθνικης τῆς ἑορτῆς καινούριο πανηγύρι
μ' ὄλαις τῆς πόκις τῆς παλῆρας,
καὶ φλέγει ραχοκοκκαλιατὸς
τοῦ Μάρτη τὸ λιποῦρι.

Φέρνουν τῆς σουβλας τὰ σφακτὰ, τὰ κόβουν μὲ τὸ πάλα,
κι' ἀκούω νὰ πουλοῦν ἐκεῖ
οὔζα, κουλούρια καὶ ρακί,
καὶ παστοτέμπο κι' ἄλλα.

Τῆς ἔθνικης τῆς ἑορτῆς ἀκούω τὴν τρουμπέτα
καὶ τὸ ταμποῦρλο τὸ βαρὺ,
καὶ μοναχὰ τοῦ Θεοδώρη
δὲν βλέπω τὴν μπαρμπέτα.

Εὐζωνάκια καὶ φαντάροι
μοῦ ἁρπάζουν τὸν λαμῶ,
σ' ἐνὸς πύκου τὸ κλειανέρι
τὴν παλάσκα μου κρεμῶ.

Τῆς ἔθνικης τῆς ἑορτῆς κυτῶ τοὺς πατριώτας
σὺν πάντα κεχνητάς,

Βλέπω κουραμάνια στίβα
καὶ σφακτὸ ποδ μὲ λιγόνει

κι' ὑποτίθεται ὅτι θήβας
πῶς ἐχθρὸς κατασκηνώνει.

Πέρνει τὸν Στρατὸ παγὰνα,
τρώγω λίγη κουραμάνα,
καὶ ἔξαπλόνομαι βαρεὰ
μὲς ὅτων πύκων τὴ κλαριὰ,
τρώγω κι' ἕνα κοκορέτσι
καὶ θυμοῦμαι τὸ Βαλέττσι
καὶ τοῦ Βάλτου τὰ χωριά.

Πρασινίζου γύρω κάμποι,
Περικλέτο θεοτούμπη,
τραγουδοῦ τὸν Χαραλάμπη,
τραγουδοῦ καὶ τὸ γαροῦμπι.

Τόκα σκούζομε κι' ἐβίβα,
μὲ κανένας δὲν ἐξαίνει
ὅστιν ἐπάπυλη τὴν θήβας
πῶς ἐχθρὸς καρτέρι κάνει.

Πῶς μ' ἀρίσει, Περικλέτο,
μὲ σφακτῶν ὤμοις δημίους
πάντα νὰ προποθῶτω
ἀνυπάρκτους πολέμιους.

Γυμνάσια πορείας,
ἱππικὴ καθβαλαρίας,
κανόνια καὶ πεζοί,
κι' ἐκ δρόμων διαφόρων
ἔλοι ὅταν πρὸς ἕν δρον
ἐφθάσαμεν μαζί.

Πεύκη κτυπᾷ τὴν πεύκη,
λεύκη κτυπᾷ τὴν λεύκη,
κι' ἀρχίζομε τὸ ζεῦκι.

Φωναὶς ἀντιλαλοῦσαν
κι' ἔλοι παρακαλοῦσαν
μὴ βρέξῃ τ' ἄρματά μας βροχὴς σταλαγματιά
κι' ὅταν ἐχθρὸς σιμάση δὲν πιάνομε φωνιά.

Ἐμπρὸς καθίεις Ἀννίβας,
καμμιὰ ψυχὴ μὴν τρέμη,
μῆτε κανένα μοῦσι,
κι' ἄς λὲν ἀπὸ τὰς θήβας
μαζί μὲ τὸν Ἐτέμη
πῶς ἐρχεται λεφοῦσι.

Ὁ Στρατὸς αἰσιῶς φθάνει
κι' ἔλοις ἐρεῖς μὰς πιάνει
κι' ἀρχινοῦν τῆς πεινᾶς ρίγη,
δὲν εἰζήσεις ἐκεῖ πέρα
μὲς ὅτων πύκων τὸν ἀέρα
ἢ μαγκοφα πῶς ἀνοίγει.

Κι' ὅστερ' ἀπὸ τὸ ζεῦπέτι
μ' ἐπιασ' ἔξαρνα σικλέτι,
κι' ὅπως λὲν ὀλοταχῶς
πῆρα δρόμο μοναχός.

Ἀνεμνήσθη, Περικλέτο, τοὺς πολέμους τοῦ Παπποῦ,
κι' ἢ ψυχὴ κι' ὁ νοῦς μου φρίττει,
κι' ἀπὸ τοῦ Ἀρομοκαίτη
μοῦ φωνάζουε ἐγὰ ποῦ ;

Περικλέτο, σύρ' ἐκεῖ,
τράβα πρὸς τὸ Χασεκή
καὶ τὴν ἱερὰν ὀδὸν,
κι' ἐγὼ χαίρων καὶ πηδῶν
ἔλλη στρατά πέρνω μόνος,
ἕως οὗ κι' οἱ δὲδ συγχρόνως
φθάσωμε ἔμπροστὰ ὅτ' ὀπῆτι
τοῦ Ζωρζή Ἀρομοκαίτη.

Π. — Τράβα πρώτος, φαφατά,
κι' ἐρχομαι κι' ἐγὼ μετὰ.
Ἄρματάσου, Φασουλή,
τὸ καθῆκον μὰς καλεῖ,
κι' ὅταν ἀπὸ διαφόρους τῆς Ἀθήνας ἀτραποῦς
ὁ Στρατὸς πορείας κἀνθ
καὶ συγχρόνως κἀπου φθάνῃ,
μοῦ μυρίζε σὰν Κορδόνι, μοῦ μυρίζε σὰν Παπποῦς

Τοῦ Μαρτίου μεγάλη σκέλη,
νὰ στρατεύματα καὶ στόλοι,
κι' ἕνας λείει τὸ μακρὸ του κι' ἄλλος λείει τὸ κοντὸ του,
μὲ τὰ νόχια περπατεῖ
καὶ δὲδ στέφανα κρατεῖ,
ἕνα γιὰ προγόνων Ἰσκιους κι' ἕνα γιὰ τὸν ἑαυτὸ του.

Ἐλα, βρε, ν' ἀγκλιασθοῦμε,
τέτοια μέρα σὰν κι' αὐτὴ
πρέπει νὰ προδιβασθοῦμε
δίχως νὰ ρωθῆς γιὰτί.
Νὰ καὶ σήμερα σπαλέταις νὰ πληρωσωμεν ξανά
τὰ κενὰ μας, τὰ κενὰ.

Φ. — Ἐμπρὸς λοιπὸν πρὸς τὸ Δαφνὶ καθένας μὰς νὰ τρέξῃ,
πορτὲ μοὰ μὲν παρασθὴ γιὰτί ἔμπορεῖ νὰ βρέξῃ.
Ἐκεῖ προσμένουν προγόνοι καὶ πάπποι κολαστοὶ
στεφάνια νὰ τοὺς πλέξωμε, νὰ ποῦμε καὶ τοῦ χρόνου,
φαντάσου, Περικλέτο μου, τί θὰ τραβῆς καὶ σὺ
ὅπσταν μετὰ θάνατον γενῆς σκιά προγόνου,
γιὰτί καθὼς δὲν ἀγνοεῖς, ξυλένε φοικαρᾶ,
θέλεις δὲν θέλεις πρόγονος θὰ γίνῃς μὲ φορά.

Π. — Πάμε λοιπὸν, βρε Φασουλή,
μ' ἐμπουμισμένη κεφαλή,
μὰ πρὶν νὰ φθάσωμε κι' οἱ δὲδ ἔμπρὸς ὅτ' ὀφρενοκομῆ
δέξου*καμποσῆς χαστουκαῖς σὰν φιλικὸ σημεῖο.